

בבית המשפט העליון

בש"פ 1328/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 29.1.2019 בע"ח 47871-12-18

בשם העורר: עו"ד אורי דייגי; עו"ד ליל פטישי

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן-וויליאמס

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 29.1.2019 בע"ח 47871-12-18, הדוחה בקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1984 (להלן: החוק).

1. ביסוד הערר, טענת העורר כי הוא הופלה לרעה לעומת שלושה מתוך חבריו שהיו שותפים עמו במידה זו או אחרת בביצוע העבירות המיוחסות לו, אשר הליכי המעצר לגביהם התנהלו בבית משפט אזרחי ישראלי, ואילו ההליכים על אודותיו התנהלו בבית משפט צבאי באזור יהודה ושומרון.

2. אין מחלוקת כי העורר הוא תושב אבו דיס שבאזור יהודה ושומרון, וזאת לעומת שלושת השותפים שפורטו לעיל, שהינם תושבי מזרח ירושלים. אלא שלטענת העורר, היחידות החוקרות מטעם המשיבה ניהלו את הליכי המעצר לגביו בכוונת מכוון על פי הדין החל באזור כדי להמעיט בזכויותיו הדיוניות-המשפטיות. למשל, הגמשת

הקריטריונים החלים על מניעת מפגש של חשוד עם עורך דין, כמו גם פרק הזמן החולף ממעצרו הראשון של החשוד לבין הבאתו לדיון לפני ערכאה שיפוטית (לטענת העורר, 24 שעות לעומת 4 ימים). בקשתו הייתה שהמשיבה תחשוף לפניו את זהותו של הגורם שהחליט על קיום הליכי המעצר בעניינו לפי הדין החל באזור. מידע זה חיוני להגנתו, מפני שלטענתו הוא הודה בעבירות המיוחסות לו מפאת הלחץ שהופעל עליו במעצרו. כמו כן, גורמי החקירה שהתייצבו למתן עדות בבית המשפט המחוזי טענו כי ההוראה על מעצרו לפי הדין הצבאי ניתנה על ידי הפרקליטות או "הייעוץ המשפטי". זאת, לעומת האמור בתגובת המשיבה לבית המשפט המחוזי, בה נטען כי לא ניתנה החלטה ספציפית של גורם כלשהו בשלב הראשון של הארכת המעצר, שכן לא היה צורך בה, וכי החשודים השונים תועלו לבית המשפט האזרחי ולבית המשפט הצבאי לפי העניין ובהתאם ל"מבחן מירב הזיקות".

3. מנגד, טענה המשיבה כי אין המדובר בבקשה לפי סעיף 74 לחוק, שכן המבוקש על ידי העורר אינו בא בגדרו של "חומר חקירה". כמו כן, לא קיימת סתירה כלשהי בין דברי החוקר שמסר עדות בבית המשפט לבין הודעת המשיבה שהוגשה לבית המשפט המחוזי. כל שטען חוקר המשטרה בעדותו היה כי אינו יודע מי נתן את ההנחיה. בנוסף, ב"מבחן התוצאה", לא הופלה העורר מחבריו שהליכי המעצר לגביהם התקיימו בישראל ואף מהם נמנע מפגש עם עורכי דינם בתחילת חקירתם. המשיבה הטעימה כי ההחלטה להחיל על העורר את דיני המעצר באזור נתקבלה בהתייעצויות טלפוניות ולא עלה בידיה לברר מיהו הגורם אשר בסופו של יום קיבל אותה. מכל מקום, החומר המבוקש על ידי העורר איננו בנמצא. למעלה מכך, לא זו בלבד שזכויותיו של העורר לא נפגעו, אלא שבסופו של יום, לאחר שהפרקליטות הגיעה לכדי מסקנה שמדובר בפרשייה אחת, ומשעה שחלק מהמעורבים בה צריכים להישפט בישראל, נתקבלה החלטה שאותם נאשמים, ובתוכם העורר, שמדרך הטבע צריכים להישפט באזור, יישפטו אף הם בישראל. החלטה זו אף נתקבלה לפני הגשת כתב האישום ואף לפני הצהרת התובע לפי סעיף 17ד לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996.

4. דין הערר להידחות.

5. אתחיל מהסוף. הואיל והמידע איננו בנמצא, אין המדובר ב"חומר חקירה" כמשמעותו בסעיף 74 לחוק. אף אם נכונה טענת העורר כי מדובר בקבלת חומר מרכזי עליו הוא משתית את קו הגנתו, ואינני משוכנע שכך הוא, עובדה זו כשלעצמה איננה מבססת חובה על התביעה לייצר יש מאין את המידע ולהעבירו לעיונו (בש"פ 6871/16 דיסי נ' מדינת ישראל (26.9.2016)). לו מדין זה אפוא, דין הערר להידחות.

6. מעבר לכך, העורר איננו תושב ישראל, ושעה שהעבירות המיוחסות לו בוצעו באזור, צודקת המשיבה כי מירב הזיקות חייבו את הבאתו למעצר לפי דיני המעצר החלים באזור. כמו כן, איני מביע עמדה כלשהי באשר לטענות העורר כי זכויותיו נפגעו במסגרת הליכי המעצר לפי הדין הצבאי או כי הגשת כתב האישום לבית משפט אזרחי היטיבה עמו, ולו בשל כך שבא-כוח העורר לא המציא לבית משפט זה כל אסמכתא התומכת בטענות אלה.

ניתנה היום, כ"א באדר א' התשע"ט (26.2.2019).

שׁוֹפֵט